

СМІТТЯ

Юрій Завадський

Я — стою осторонь.

Я, я не воюю.

Мое бажання — роздоріжжя, сваволя.

Бажання, хворе невідповідністю —
єдина зброя супроти.

Прання, дощ, невагомість.

Твоя чоловіча сила, біля мене.

Здобуваючи крик, залишаю собі зраду,
зрада притягує голод, а голод — миттєвість.
Одна річ пояснює іншу.

Гірська дорога, вимита до каменю потоками,
розорана колесами лісовозів, жовта, м'яка.
Ледве дійшов, біля калюжі води,
жаби завмерли, а сам, зі спрагою та болем,
ще крок, рівномірно дихав.

Запах нічого, повітря і повітря,
в якому нема вже мені минулого, червоне небо,
голодного голос.

Нестерпно, коли люди виносили сміття,
кожен у своєму мішку свій непотріб,
хвороби підступають, і хворіти ніколи.

Темна півмаса ранкового неба,
півнакип на дверях авта, залютованого катастрофою,
півтіло напівмертвого, мій дорогий друже.

І раптом настало світло,
і ти мав хвилину поправити собі зачіску.
Нескінченний, коли один текст наставав після іншого,
обіцяючи роз'яснення та завершення,
проте надавав інерції просуватися вглиб самого себе,

збираючи обличчя забутих істот,
з якими довелося злягатися.
З пакунками, вміст яких, таємниця,
його не було, друг чи супутник,
що був поінформований про незавершеність
і поспільний обов'язок крихкотілості.

Це невідома ментальна субстанція,
додаткова нирка, частина мозку,
щось раніше недосвідчене організмом,
від чого відмовитися ніяк.

Острівні народи, і їхнє каміння.
Шквал насувається, здалеку, як стіна, теплий вітер.
Космос, побудований людиною,
не потребує затвердження та узгодження,
чоловік із голими грудьми, посланець,
може говорити, адже сам собі, творець.
Шквал, як стіна.

Не зрозумів цього шуму, і цієї слівності,
і непробутності, а рух від неможливості до неможливості,
від залежності до залежності, від переступу до переступу,
від дзвінкості до глухості, зумовив собою океан.
Сказати б, на різних кінцях планети, неподалік, але далі ніяк,
сумирний клімат цього шматка універсуму
геть розбестив людство-недолітка, без принуки,
його екземпляри таки віднайшли собі дорогу крізь океан.

Батьки приховуватимуть подробиці довіку,
покупець може не промовити й слова,
гість лише падає на порозі, заледенілий.
Якби нам дали волю, кажуть.

2015